
V A R I A

An Kampen!

Kampen, u een lied te wijden,
 lied, waarin 'k uw glorie zing,
 schenkt me, bij het puur belijden
 van uw schoon, met groot verblijden
 zalige herinnering!

Kampen, vóór ruim vijftig jaren,
 toen uw sfeer me hield omvat,
 mocht 'k als jongen reeds ervaren,
 dat uw bouwsels schitt'rend waren,
 omdat daarin schoonheid zat!

'k Zag twee „poorten” schilderachtig
 illustreeren uw plantsoen
 en een derde zag ik, machtig,
 spieg'len zich in d'IJssel, prachtig,
 naar zij 't eeuwen placht te doen.

'k Zag uw „brug”, waarop flaneerden
 meisjes, jongens, zonder tal;
 'k zag hoe zij als ze daar keerden,
 telkens weer elkaar passeerden
 en dan lachten om 't geval.

'k Had uw „oude straat” voor oogen,
 met haar speelsch decoratief
 en waar ze, eenigszins gebogen,
 stoot gaf aan een, ongelogen,
 allergeestigst perspectief!

'k Speurde 's nachts uw „nieuwe toren”,
wiens gestalte, een cachet
op uw beelt'nis, schier verloren
in het duister, plots naarvoren
kwam, met pittig silhouet!

Uw „oud raadhuis”, een creatie,
rijk aan lijnenspel en kleur,
nootte me tot adoratie
van z'n middeleeuwsche gratie,
tartend wellicht strengste keur!

In uw „haven”, met de reukjes
van haar zilte atmosfeer,
zag ik van den Urker, leukjes
dampen, rond een kop vol kreukjes,
't snerkend pijpje, zwart als teer.

'k Zag uw „eiland”, waar we zwommen!
'k zag bij naderend wiekgerucht,
hoe de aangezichten glommen
van ons, jongens, als daar drommen
eenden trokken, stoer in vlucht.

'k Zag uw „IJssel”, ijss'lijk izig
dichtgaan ééns in wintertijd!
'k zag uw schaatsenrijders blij zich
reppen, als een „hij” of „zij” zich
vóórwierp tot een snelheidsstrijd!

'k Zag uw bonte wielewalen
en in 't ritselend oeverriet
hoorde ik ontel'bre malen
't snaaksche deuntje zich herhalen
van d'onzichtbaren karkiet.

'k Zag de kleuren der gebouwen,
langs uw IJssel opgezet
achter haag van masten, touwen
en geboomt' zich toevertrouwen,
Kampen, aan uw breed palet!

'k Zag de zon haar lichtvloed gieten
op uw akkers, goudbedekt,
op uw „vloeters”, op uw vlieten,.....
o, in eindeloos genieten
trof me, Kampen, uw aspect!

Uw aspect, *mij* dierb're Stede,
dat uw IJssel zoo vermooit,
droeg ik in mijn binnenst mede,
binnenst, waaruit stijgt de bede:
„Kampen's schoonheid tane nooit!!”

Den Haag, Dec. '32.

Jan de Quack